

CRITICA CINE

Marcel·lí Borrell

Tot buscant Loach

La trama: Manchester, avui. Eric és un carter al cul del sac de la vida, viu sol amb dos adolescents de la seva ex-parella, encara estima Lily, la primera dona, i no sap on pegar vores, sort n'hi té dels amics carters i del seu ídol, Eric Cantona, l'ex-jugador del Manchester United, amb qui sosté una relació fantàstica.

La pel·lícula: El cinema de Ken Loach (Warwickshire, Anglaterra, 1936) es caracteritza per una voluntat de realisme social, a la busca i captura de les injustícies del sistema capitalista i global, atent a les petites-grans tragèdies de la classe proletària sempre en retrocés. Dit així, el discurs sona a vella retòrica trotskista, oi? Només cal recordar el Loach gairebé documentalista de *Family Life*, *Agenda oculta*, *Lloviendo piedras*, *Tierra y libertad*, *La canción de Carla*, *En un mundo libre* d'entre la trentena de films estrenats. Amb *Buscando a Eric* torna al temps de *Mi nombre es Joe* (1998), amb conflictes sentimentals de parella i el món del futbol. Eric és l'antiheroi d'una comèdia costumista que busca rialles còmplices

Buscando a Eric

Director: Ken Loach.

Intèrprets: Steve Evets, Eric Cantona, Stephanie Bishop.
Gran Bretanya-França-Itàlia-
Bèlgica-Espanya, 2009.

116 minuts. Rambla.

(Eric el carter *xerrant* amb Eric Cantona el futbolista, ara psiquiatre, o àngel, de luxe!) al temps que etziba guitzes de drama social (delinqüència, drogues, violència). Comèdia i drama, fórmula habitual en Loach, ara certament descompensada en detriment del toc militant al servei d'ideologies esquerranes. *Buscando a Eric* és una divertida barreja de Sueños de seductor, aquella comèdia en què Woody Allen *xerra* amb Humphrey Bogart, recorden?, i de *Qué bello es vivir*, melodrama d'escena final, multitudinària d'amics i coneguts, que salven el protagonista del desastre vital. Per tant, un Loach a mig camí d'Herbert Ross i de Frank Capra. Viure per veure. I un Eric Cantona que no desentona en el rol fantàstic, ni exercint de productor executiu d'aquesta coproducció europea.

La imatge: Entre porro i porro, Eric Cantona traient a ballar el seu pobre i depressiu amic Eric.

La frase: "Ningú mai no oblida el rock'n roll", afirma Cantona al seu admirador Eric. ¿Qui no se'n recorda de nedar quan s'ofega, d'anar en bicicleta quan té pressa ecològica, de mirar-se al mirall abans d'una cita? Com diu l'Andrés Rodríguez, oh, yeah!

La recomanació: Seguidors del Ken Loach amb sentit de l'humor i de les comèdies populars.